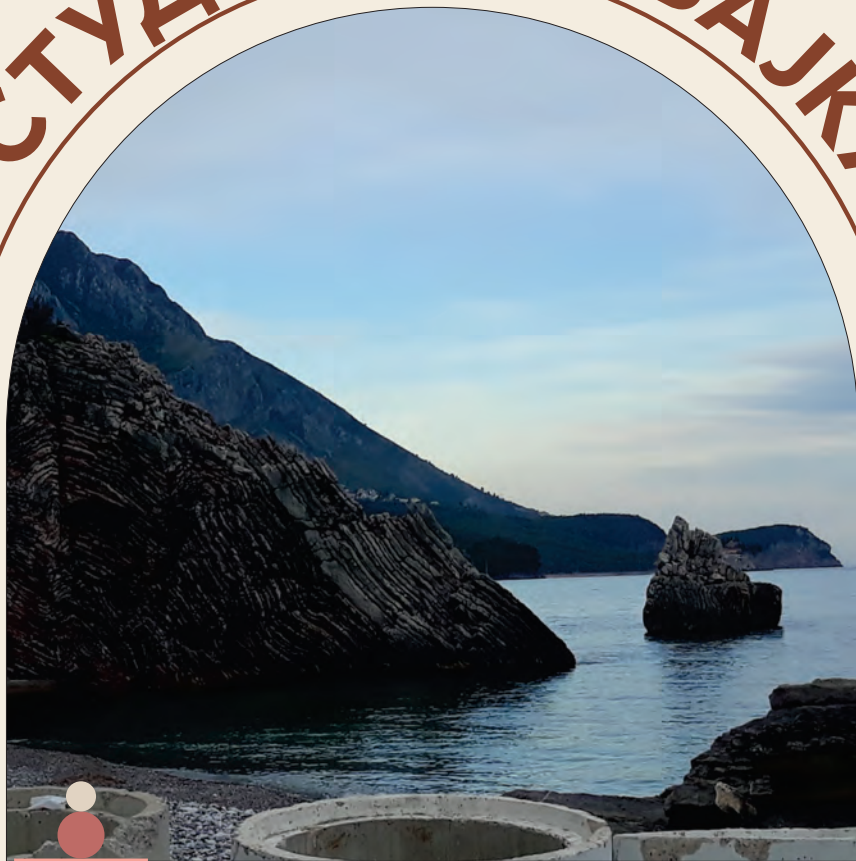

ISSN 2738-1323
СТУДЕНТСКИ ПАРЛАМЕНТ
ВШССОВ у Кикинди

СТУДЕНТСКА БАЈКА

број 10 – 11

издање јул 2025.

«Студентска бајка»

Лист студената Високе школе струковних студија за образовање
васпитача у Кикинди
Број 10 – 11

Оснивач и издавач

ВШССОВ у Кикинди
Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди
Светосавска 57, Кикинда

Директор и главни уредник

др Ангела Месарош Живков

Уредништво

Ина Магловски, председница Студентског парламента
Тања Бркљач, мастер
др Србислава Павлов

Лектор

Тања Бркљач, мастер

Редакција

Др Миланка Маљковић
др Ана Вукобрат
Александар Митревски, мастер

Студентска редакција

Никола Сабљић
Татијана Барна
Кристина Божин

Дизајн и корица

Штампарија БИС Кикинда

Прелом и илустрација насловне стране

Штампарија БИС Кикинда

Фотографија на насловној страни

аутор: Даница Шћепановић

Ставови изнети у текстовима представљају искључиво
личне ставове аутора и не одражавају нужно ставове
редакције

Различитост уважи, љубав покажи

Нека деца на овоме свету,
нажалост имају развојну сметњу.

Нећу те лагати, лако им није.
Неко се стиди, од другара крије.

Не ругај се, прстом не упири,
већ помози, другара ти смири.
Сваком детету подједнако треба
прихватања, љубави до неба.

Зато никоме ти не суди,
сви смо исти, сви смо људи.
Свакоме ти руку пружи,
са свима се лепо дружи.

Различитост није мана,
већ њихова јача страна.
Зато је баш ти уважи,
буди друг па љубав покажи.

Јелена Петровић

Мојој ћерки

Кад погледам тебе,
свака ћелија затрепери.
Свет стане.
У тренутку и пронађем и изгубим себе
и зацелим старе ране.

Од осмеха твога нема лепшег звука,
птице заћуте кад га чују.
Док ме нежно милује твоја рука,
топим се цела у твојој загрљају.

Ја сам родила тебе,
али се изнова родим кад те видим.
Брига ме мори, срце зебе
хоћеш ли увек добро ми бити.

Моја љубав према теби
не може у песму стати,
тесно јој је чак и у срцу.
„Пући ће!“ помислим у себи,
такав је осећај бити твоја мати.

Јелена Петровић

Твоје очи

Губим се у твојим очима,
у два извора нестварних дубина.
Оне су зора дугим ноћима,
кад се зацакле нестаје тмина.

Као да си ме зачарала,
вилински прах бацила на ме.
Дугиним бојама срце ми шарала,
погледаш ме и све(т) стане.

Када ме сањиве траже,
полако се склапати почињу.
Ноћас лепо ми спавај,
девојчице најлепших очију.

Јелена Петровић

Чекајући ушћа

Река те носи далеко од нас,
проклета била што брзо тече!
„Проћи ће брзо“, неко ми рече,
а ја у себи тражим твој глас.

Можда смо и ми као две реке
које се наизглед не додирују.
Ипак, вежу нас нити неке
близу до срца, далеко од очију.

Полако се спушта ноћ,
магла је све гушћа.
У сан ћемо једно другом доћ'
док чекамо наша ушћа.

Јелена Петровић

СРЕДА

Знаш, рођен сам у среду
Кажу да су деца среде тужна
Та среда је била снежна и бела
Ко би рекао да ће ми свет бити црн

Знаш, рођен сам у среду
Тог дана су се сви радовали
Сви су ме с радошћу дочекали
А у живот ме с тугом испратили

Знаш, рођен сам у среду
И тог дана је напољу стајала она
Једна мала, усамљена туга среде
У снегу, промрзла, тужна и сама

Знаш, рођен сам у среду
Било је суђено да буде тако
Да туга среде припадне мени
И да моја туга припадне њој

Знаш, рођен сам у среду
Можда бих био срећнији да нисам
Можда би ми било боље
Да сам дете неког другог дана

Знаш, рођен сам у среду
И те среде су се две туге спојиле
Туга среде и туга моје душе
Да једна у другој пронађу дом

Никола Халаи

С љубављу

Ти си мој јунак, то знај,
твоја душа сјаји као сјај.
У твојим очима видим снове,
Сваки твој осмех срце ми зове.

Твоја љубав је чиста и снажна,
Свака твоја реч мени је важна.
Прихватам те срцем пуним топлине,
Твоје мане су твоје јединствене врлине.

Прихватам те целим бићем својим,
Твоја снага инспирише снове моје.
Љубављу те грлим сваког дана,
За мене си драгоцен, као сунчана грана.

Ти си моје светло, мој пут кроз таму,
Твој осмех разведри сваку моју рану.

Твоја присутност мени је дар,
у твом чаробном свету налазим свој спокојни бар.
С љубављу те пратим, сваки корак твој
за мене си чудо, мој најдражи спој.

Бранкица Раду

Структура песме „Ја сам...”
(аутор: Лаура Фрата, преузето са Pinterest.ch)

Име и презиме: _____

Ја сам...

Прва строфа

Ја сам (1–2 посебне ствари о теби)
Питам се (нешто што те интересује)
Чујем (било који звук)
Видим (било шта што видиш)
Желим (нешто што јако желиш) Ја сам (поново први стих песме)

Друга строфа

Претварам се да (нешто што се претвараш да радиш или јеси)
Осећам (снажно осећање које те обузима)
Додирујем (нека особа, место или ствар)
Бринем (нешто што те брине)
Плачем (нешто због чега си тужан/на)
Ја сам (поново први стих песме)

Трећа строфа

Разумем (нешто што за тебе има смисла)
Кажем (нешто што верујеш о себи)
Сањам (нешто о чему сањаш)
Настојим (нешто што се трудиш да постигнеш)
Надам се (нешто чему се јако надах)

Ја сам...
Сабрина Миучин

Ја сам живо биће
Питам се шта се дешава у ствари?
Чујем крештање од стране колегиница
Видим свашта нешто видим, људе, предмете...
Желим одмор. Ја сам живо биће.

Претварам се да ми није потребан одмор
Осећам поспаност
Додирујем хемијску
Бринем о кашњењу на предавање
Не плачем
Ја сам живо биће.

Разумем студенте и протесте
Кажем шта мислим
Сањам о себи
Настојим да испуним свој циљ
Надам се успеху.

Ја сам...
Јелена Живковић

Ја сам драга и посебна
Питам се зашто су неки људи лоши
Чујем музику коју волим да слушам
Видим сунчан дан
Желим да владам светом. Ја сам драга и посебна.

Претвaram се да имам цео живот под контролом
Осећам малу самоћу
Додирујем змију
Бринем што неки људи мисле лоше о мени
Плачем кад ми је доста свега
Ја сам драга и посебна.

Разумем што сам некад чудна
Кажем да сам прави пријатељ
Сањам да једног дана имам све што пожелим
Настојим да људи имају дивно мишљење о мени
Надам се да ће све бити боље место за све људе ускоро

Ја сам...
Милена Николић

Ја сам студент
Питам се кад ћу се остварити у свим аспектима
Чујем гласове
Видим пријатеље
Желим да будем срећна. Ја сам студент.

Претварам се да сликам
Осећам радост
Додирујем оловку
Бринем се за своју будућност
Плачем због неостварених жеља
Ја сам студент.

Разумем слике
Кажем да ћу учењем нешто постићи
Сањам да имам посао и да сам успешна у ономе што радим
Настојим да будем самостална
Надам се да ћу остварити своје снове.

Ја сам...
Бранислава Лалић

Ја сам одговорна и упорна
Питам се да ли снови могу постати стварност?
Чујем звук писања
Видим свет пун могућности и изазова
Желим да остварим своје снове. Ја сам одговорна и упорна.

Претварам се да све држим под контролом
Осећам узбуђење пред новим почецима
Додирујем странице књиге
Бринем да можда некад нећу успети
Плачем када осетим да нисам испунила свој циљ
Ја сам одговорна и упорна.

Разумем колико је важно бити стрпљив
Кажем себи да могу све ако верујем
Сањам о путовањима
Настојим да сваког дана будем боља верзија себе
Надам се да ћу остварити оно у шта верујем.

Ја сам...
Ана Станчић

Ја сам радознала душа и неко ко воли да сањари
Питам се како изгледа живот на другим планетама
Чујем шапат ветра док пролази кроз дрвеће
Видим звезде које трепере као очи које сањају
Желим да пронађем своје место под сунцем.
Ја сам радознала душа и неко ко воли да сањари.

Претварам се да сам сигурна у себе кад ме је страх
Осећам радост која ми греје срце кад видим осмех вољене особе
Додирујем топле руке пријатеља кад ми је тешко
Бринем да ћу некада изгубити оне које волим
Плачем кад осетим да нисам довољно добра
Ја сам радознала душа и неко ко воли да сањари.

Разумем колико су искреност и љубав важне
Кажем себи да могу да успем без обзира на препреке
Сањам о томе да једног дана обиђем цео свет
Настојим да сваког дана будем упорнија и снажнија
Надам се да ће свет постати место где сви могу бити своји.

Ја сам...
Леонтина Мартинов

Ја сам нежно биће
Питам се кад зора свиће
Чујем цвркут птица
Видим јато птица ластавица
Желим да положим испит. Ја сам нежно биће.

Претварам се да сам срећна
Осећам као да сам вечна
Додирујем небо рукама
Бринем о својим мукама
Плачем док не положим испит
Ја сам срећна.

Разумем живот да брзо пролази
Кажем боље време долази
Сањам како имам све
Настојим да будем боља верзија себе
Надам се да ћу бити срећна
Јер ипак је то сам смисао живота, зар не?

Ја сам...
Јована Мијатовић

Ја сам млада студенткиња
Питам се како би свет изгледао без ратова и болести
Чујем прелеп цвркулт птица
Видим поље белих ружа
Желим што мање болести. Ја сам млада студенткиња.

Претварам се да будем најбоља тетка на свету
Осећам поштовање и солидарност у овој просторији
Додирујем драге људе
Бринем за своју породицу и пријатеље
Плачем када се сетим драгих људи који нису са нама
Ја сам млада студенткиња.

Разумем људе који имају проблеме
Кажем да сам јака особа
Сањам да пропутујем цео свет
Настојим да будем успешна
Надам се да ћу остварити своје снове.

Ја сам...
Ана Станковић

Ја сам малено балонче
Питам се колико ћу да потрајем
Чујем шуштање
Видим опало јесење лишће
Желим да полетим високо у небеса, у космос.
Ја сам малено балонче.

Претварам се да сам челична
Осећам како растем
Додирујем кишне облаке
Бринем да не падне киша
Плачем јер почиње јесења киша
Ја сам малено балонче.

Разумем да облици живе
Кажем да живећу и ја кроз облике
Сањам о пространству без краја
Настојим да волим ширећи руке
Надам се да постаћу љубав.

Ја сам...
Зорица Бочарски

Ја сам упорна
Питам се зашто је неко тужан
Чујем цвркут птице
Видим процветало дрвеће
Желим да су сви срећни. Ја сам упорна.

Претварам се да сам снажна
Осећам радост
Додирујем срећу
Бринем за моју децу
Плачем због мојих родитеља
Ја сам упорна.

Разумем живот
Кажем упорност се исплати
Сањам
Настојим да сам задовољна
Надам се успеху.

American Wedding

The road stretched long and empty before them, the desert heat shimmering in the distance. Ellie leaned her head against the car window, her messy red hair catching the golden light. The radio hummed softly in the background, though she wasn't listening anymore. Joe sat beside her, his hands steady on the wheel, his lips pressed in a thin line. The wedding rings on both their fingers glinted, barely a day old.

It wasn't supposed to happen this way.

The night before, they had been two restless souls at a crowded Vegas bar. Ellie had been sipping on a cheap whiskey, staring down the life she'd been running from: a father who still called her "little girl" and a fiancé waiting back home in Boston, the wedding already paid for. Joe, on the other hand, had been chasing a dream he didn't know how to hold onto—a small-town kid who wanted the world but had barely scraped his way through college. They were strangers until they weren't.

"You believe in fate?" he'd asked her, his Southern drawl soft, like the murmur of a lullaby. The smell of cigarettes and cheap perfume was spreading through the air.

"Not really," she'd replied, swirling the ice in her drink. "But I believe in mistakes."

They had laughed, louder than they should have, and by the time the bartender kicked them out, they were walking hand in hand down the neon-lit streets.

The chapel was almost too easy to find, like it had been waiting for them. A man in a wrinkled suit officiated as they stumbled through their vows, half-drunk but completely certain—for the moment—that this was exactly what they needed.

Now, hours later, the weight of it all sat heavy in the silence between them. The thrill of rebellion had faded, leaving only questions.

“You okay?” Joe finally asked, his voice tentative, as though he already knew the answer.

Ellie turned to him, studying his profile—the sharp jawline, the way his dark eyes never left the road. “I don’t know,” she said honestly.

He nodded, his grip on the wheel tightening. “Me neither.”

They pulled into a gas station, the kind that seemed frozen in time, with peeling paint and a single pump. Joe stepped out to fill the tank while Ellie wandered inside, the bell above the door jingling as she entered.

The clerk, an older woman with a kind face, gave her a curious look. “You look like you’ve got a lot on your mind, sweetheart.”

Ellie shrugged. “Something like that.”

The woman handed her a Coca Cola bottle, a pack of cigarettes and leaned against the counter. “You know, life’s funny. It doesn’t care much about your plans.”

Ellie smiled faintly. “Yeah, I’m starting to figure that out.”

When she returned to the car, Joe was leaning against the hood, staring out at the horizon. She joined him, the vast desert stretching endlessly around them.

“Do you regret it?” he asked, not looking at her.

Ellie thought for a moment before shaking her head. “Not yet.”

He smiled then, a small, crooked thing. “Me neither.”

For a moment, it felt like the world paused, the two of them suspended in this strange, impossible moment. They didn’t know where they were going or what came next. But for now, the weight of their impulsive, reckless decision felt almost bearable.

And as the sun dipped below the horizon, Ellie reached for Joe’s hand. Maybe it was a mistake. Maybe it wasn’t. But it was theirs.

Милена Николић

„III – Живот (одломак из једног већег прозног текста)

Одувек због љубави и све због љубави – мото је који сунчаним зраком исеца мумифициране титанске инсекте.

Сасвим нехајно је отпочела потрагу за човеком поред којег би могла да се опрости од свог осетљивог унутрашњег дечака јер је он сам никада не би напустио. У догледно време би се побринуо да потисне из њене свести сваку мушку индивидуу гледајући на њу као на нејако или досадно биће. Ах, хладно, мало или нимало продуховљено. Уосталом, нису могле да га привуку пошто у себи нису имале девојчицу скројену по његовој мери. Убрзо би их послао на прекоокеанско крстарење заједно са плавооким створењима и бонсаи би их се ретко сећала. Додуше, понеко би се с времена на време дохватио обале, али у суштини су кад-тад сви бивали сведени на мљац.

Међутим, након вишевековне мукотрпне потраге, рећи ћу да је у сам освит једног свежег, црвеног јутра срела човека нежне коже и светлог, прозирног тена. Прво је зачула његову девојчицу са друге стране облака како је стидљиво дозива именом:

Ана...

Затим се дечак у њој одважан надуо и позвао човека:

Виктореее!

Нису се чули ни видели све док се нису спотакли једно о друго прескачући жичану ограду. Када су се заменили страна, замислили су се у магловитом простору у којем није било никога, у даљини је треперило жуто светло и почела је да пада ситна киша. Остали су киснући да се гледају у страху да не изгубе једно друго. Ћутали су годинама, све док се осетљиви дечак и девојчица нису узели за руке и постали једна душа. Тада је Виктор одлучио да из мантила извуче гвоздене баштенске маказе, вуцарао их је за собом од када зна за себе, и лагано исече њено корење које је временом расло увлачивши се дубоко у земаљско тло.

Знали су да је у земљи била њихова права земља, њихова ћелија и немогућност да буду оно што мисле да би могли да буду или оно што знају да јесу.

Но, ипак сам мрско у себи осећала да ми није сасвим по вољи тај свет и њен космички сусрет са њим у њему. Одлучила сам да је вратим док још могу и пустим је да га пронађе негде у граду који дише, рецимо у сам освит руменог јутра, на неком пешачком прелазу у моменту када буде падала ситна киша, а на семафору треперило жуто светло. “

написано 2012. године
Ана Станковић

The Forgotten Awakening

When I opened my eyes, the chill of the room struck me before the sight did. Surrounding me was a structure resembling an igloo, but its walls glowed with a faint, otherworldly light, pulsating in irregular rhythms. My body ached as though it had been asleep for decades. Where was I, and more importantly, who was I?

I reached into my pockets, desperate for clues about myself. The first pocket held 4 euros – useless currency in a place that looked nothing like Earth. The second pocket contained a smooth, black stone, its surface cool to the touch. Finally, in the third pocket, I found a toothbrush, but it was unlike any I had ever seen. It emitted a faint hum when I held it, as though it had a life of its own.

A noise made me freeze.

It wasn't loud, more like a subtle shift in the air, but it was enough to make my pulse quicken. I turned, and there it was – a shadow figure standing in the shadows. It was taller than any human, its elongated limbs casting eerie reflections on the glowing walls. Its neon white eyes, gazed deep somewhere far, somewhere near... Into depths of my eyes, depths of my soul...

"Who are you?" I asked, though my voice trembled. The figure did not respond at first, but its head tilted slightly, as if analyzing me.

It began to hiss, hiss like a pissed off cat. "But the his deteriorated into something worse, as the shadows behind it started to twist and turn, in them voices of the insane almost started to sound..."

The horrible screech, the horrible sound, it was just as sound of pure terrors and nightmares that could reach far into depths of one's mind...

Out of nowhere, to my shock, the stone in my pocket grew warm.

I pulled it out, and symbols began to glow on its surface.

The figure took a step back, and the symbols intensity increased.

Projections of memories flooded back, but they weren't mine.

They were glimpses of an old and forgotten memory, when a planet fell to ruins, civilization was crumbling, and some kind of creatures fleeing into the cosmos.

The figure's gaze felt heavier now, almost sorrowful.

Was it showing me its past?

Or was it warning me about my future?

The toothbrush began to vibrate violently.

Instinctively, I pointed it toward the figure, and a beam of light shot out, tearing a hole through a shadow, around where its torso was.

The creature made a short screech, but then stopped, as its body and shadows began to wither away rapidly.

In moments to pass, it dissolved into the air, leaving behind only a faint, metallic scent.

...That scent hurt my nose for a while...

As shadow withered away, I was once more alone...

I felt scared, I felt confused, and my head hurt slightly...

These events will right through my mind like a bell for a while...

And there's nothing much I could do about it...

But, they left deep questions, questions of what is all of this?

Who are these shadows? What do they want? Why am I here in the first place?

I could think about that for a while, but not right now, as the igloo's walls started to shift and crack.

Ice blocks and ice frames sounded like they were to collapse on themselves, and they were not too far off from that.

In swift motion they were collapsing inward, with the glowing light intensifying.

I realized this wasn't a safe place to call a shelter – it was a trap!

Gripping the stone and toothbrush and stuffing them into pockets, I ran towards exit of igloo at full haste.

.

My legs wished to rest and calm down, but it was no time for that, it was a run for life!

The ice cubes and fragments echoed as they fell behind me, scratching mines hair at the back even!

But alas, I made it out in one piece, alive...

My breaths came and went in short gasps as I ran for life, the sound of totally collapsed ice structures sounds far behind me now...

I was safe, but where did I get myself now was yet another strange thing to ask, it was sort of cave exit or such.

Setting foot off the tunnel, I found myself on a barren landscape under a crimson red sky.

Strange plants swayed without howl of the winds, in the distance structures that resembled pyramids stood ominously.

This wasn't Earth. It wasn't anywhere I knew or heard of.

Countless questions came to my head, what where and how was I here, along why is this place like this and that?

Its sights gave an unease, the red skies felt like watching and the plants moves felt like they were moved by stage puppeteers...

Those sights and thoughts were cut short, as the stone in my hand dimmed, its glow replaced by a soft hum, as if waiting for my next move.

Feeling of cold passed through me like in a haste, despite lack of snow or ice this place felt frosted and cold...

If I was to stay like this for long, I'd slowly freeze and become one with the cold...

And so, I started to look around...

The cave itself was a bit empty, with nothing much but wall of ice now...

But to the outside of cave, there was a ruined caravan.

It's surely old, surely busted and weathered by the times, but maybe it had something to offer?

With no second thought, I've decided to scavenge its remains and loot.

There was nothing much to find, just some fabric, wood scraps and bones.

Bones that had that metallic scent, it made my head hurt a little...
Yet the stone started to vibrate close to one of the skeletons, almost as trying to tell me there is something important around.
I've looked, and it quickly escalated into game of warm and cold...
Until, I noticed shine of brass in skeletons hand...
It was a brass handle of magnifying glass...
A magnifying glass that's a bit shattered, but more or less seems to be in tact after all.
I was thinking of taking it, and so I did, but with a price paid for that.
As soon as I touched the skeleton, I felt as someone put their hand on my shoulder...
Cold hand, handmade of pure cold and ice...
I looked to side, just to see a shadow wither away...
Was it the same shadow again!?
No, it couldn't be!
I panicked, quickly tearing out the glass from skeletons hand before running back to the cave.
There, when I caught my breath once again, I could analyze the glass again...
It was nicely decorated in gold and brass leaf and details, along a place for some sort of gem stone.
However, the gem stone was missing here...
Yet, the stone i held in mines pocket started to vibrate, almost trying to tell me this is its place.
Without much to lose, I just went ahead and put it to its place.
A cling sounded, it was firmly held in its place now, almost as welded shut to glass's frame.
The glass didn't look much different, until I looked through it.
Despite a crack through its glare, I could see a picture trough it!

It was almost as I looked through another lens!
I could see what hides behind the sights of this strange place!
There were people! People of all things! They walked their ways, to
faraway places and towards the pyramids in distance...
I decided to follow them, as they seemed to hold the torches, le the fire I
desperately need...

the pictures showing this story

Marina Nestorov

Scenario:

It's Christmas Eve. You open the dreaded gift from Aunt Bertha, expecting to find the usual useless gift. You pull out a glowing ball of material you have never seen before. You inspect it for a moment and then tuck it away in the corner with your other useless gifts. That night, as you are drifting off to sleep, you hear a faint whirring sound coming from the corner of your room...

Story

It was Christmas Eve, and I sat by the tree, surrounded by torn wrapping paper and opened boxes. Aunt Bertha's gift sat on my lap, wrapped in gaudy red paper with too much tape. Every year, she sent the weirdest gifts. I peeled back the paper and opened the box. Inside was a glowing ball, shimmering softly like a tiny moon. I turned it over in my hands, feeling its smooth, warm surface. "What is this supposed to be?" I muttered. After a few minutes of guessing, I placed it in the corner with the rest of Aunt Bertha's creations.

That night, as I lay in bed staring at the ceiling, a faint whirring sound broke the silence. I sat up, squinting into the dark. The sound was coming from the corner from the glowing ball! It pulsed gently, casting soft light across the room. Curiosity got the better of me. I tiptoed over and picked it up. The moment my hands touched the surface, the ball expanded slightly, revealing swirling shapes inside, almost like a tiny galaxy. I couldn't look away. It felt like holding a piece of the universe. As I held it closer, I noticed tiny words forming on the surface: "Believe in a little magic", I smiled. Maybe Aunt Bertha's gifts weren't so useless after all.

Nikolina Balać

Доручак са Тифани, Милена Николић

Зима под месечином, Милена Николић

Расвета и локвањи, Милена Николић

Ана Станковић

Ана Станковић

Ана Станковић

Ана Станковић

Ана Станковић

Ана Станковић

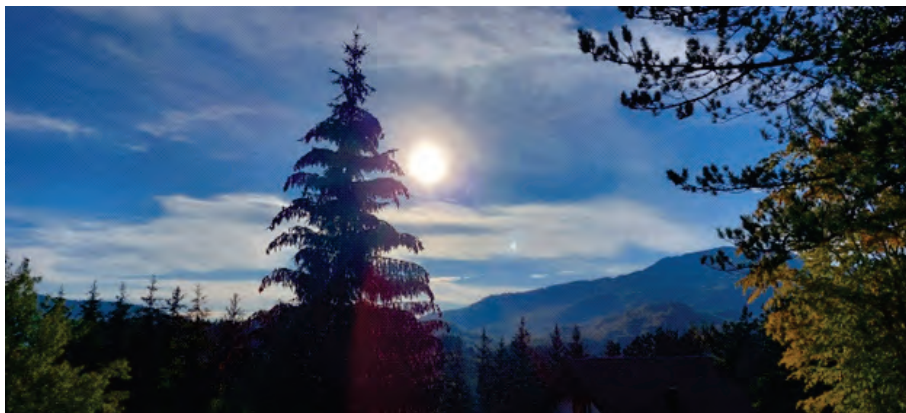

ФОТОГРАФИЈЕ

Аутор
Даница Шћепановић

Филозофски водич кроз вештину комуникације. Зашто је у времену хаоса најважнија вештина постављања питања? Данас се чини да се све мање сналазимо у комуникацији, да нам други нису важни, па чак ни ми сами себи, често се узајамно не разумемо и још се на то постепено навикавамо. То је очигледан показатељ хаоса у којем настојимо да преживимо. Комуникација може бити наша једина сламка спаса. За све радознале духом, жељне да унапреде своје односе са другима или да размрсе чворове неспоразума, овај водич пружа драгоцене смернице за рад на себи и унапређење комуникативних вештина. Уз малу помоћ филозофије читалац ће бити учесник у игри питања и одговора, која отвара велика врата (само)спознаје. На темељу холистичког приступа комуникацији проф. Томић је креирала MapTer – јединствени метод вођене комуникације којим се ефикасно решавају проблеми у комуникацији. Овај моћни алат, који је представљен у књизи, истовремено убрзава процес адаптације и учења и тиме омогућава сналажење у различитим социјалним окружењима.

Извор:

https://laguna.rs/n6481_knjiga_preziveti_haos_laguna.html

Туге се збрајају, као у математици. Берлин, 1914. „Ти ћеш се побринути за чистоћу моје одјеће, рубља и постељине, да редовно добивам три obroка у своју собу... од мене нећеш очекивати интимности нити ћеш ми приговорати на било који начин.“ Овако почиње каталог захтева Алберта Ајнштајна упућених супрузи Милеви после једанаест година брака – жени која је, као и он, студирала теоријску физику и била му најближа сарадница. Дубоко повређена, Милева напушта мужа и са децом се враћа у Цирих. Али чак и тамо је остављена на милост и немилост својој усамљености без икакве заштите. Милева се бори са депресијом, компликованом материјалном ситуацијом мајке двоје деце, здравственим проблемима млађег сина и труди се да пронађе остатке енергије у себи и крене даље. Славенка Дракулић нас је увела у унутрашњи свет ове талентоване и осетљиве жене која се у тренутку болног и понижавајућег распада брака враћа суштинским догађајима свог живота, свом односу са компликованим, непредвидивим и емоционално незрелим мушкарцем и анализира зашто није остварила своје животне снове. То је универзална прича о жени која је у одређеном тренутку морала да бира између личних амбиција и бриге о породици, а потом више није било повратка.

Извор:

https://laguna.rs/n5830_knjiga_mileva_ajnstajn_teorija_tuge_laguna.html

Испуњена љубавна веза није ствар среће, већ личне одлуке, тврди Штефани Штал, ауторка бестселера из области психологије и водећи немачки стручњак за страх од везивања. Немојте чекати да вам на врата покуца права особа или да се ваш актуелни партнер промени и изненада испуни сва ваша очекивања. То се неће десити. Није битно да ли сте већ у вези или само размишљате о томе – књига коју имате пред собом помоћи ће вам да схватите колико емоционалност формирана у детињству утиче на ваше садашње емоције и осетљивост и колико рад са „унутрашњим дететом“ доприноси успешно остварењу односа са вољеном особом. Који је рецепт за срећну везу? Одговор је изненађујуће једноставан: пре свега, важно је ојачати самопоштовање и пронаћи равнотежу између везивања за другог и личне независности. За многе, међутим, ова равнотежа не постоји: или су превише инвестирани или сувише дистанцирани. Када схватимо механизме који нарушавају или ометају ову равнотежу и научимо како да је постигнемо или обновимо, створићемо однос у којем двоје равноправних људи деле исте вредности. Уз практичне вежбе за самоспознају, у књизи ћете пронаћи кратке и јасне описе најчешћих типова проблематичног понашања и „заштитних стратегија“. Научићете како да препознате ове негативне обрасце код себе и свог партнера и како да их превазиђете.

Извор:

https://laguna.rs/n5429_knjiga_svako_je_sposoban_za_vezu_laguna.html

Аристократско стопало је аутобиографија наше велике филмске и музичке уметнице Оливере Катарине. Ова узбудљива књига представиће нам успоне и падове једне од последњих правих дива са ових простора, кроз чији живот су се преламале кључне фигуре и догађаји друге Југославије. Моћи ћете изблиза да се упознате са њеним великим уметничким успесима и причама о позоришним и филмским улогама по којима је остала запамћена у домаћој, европској и светској кинематографији. „Од туге до вулкана страсти, али увек на танкој жици, ова жена је живела као дива, онда када су се тако називале само ретке особе – оне којима је дато све, и које су са тиме знале шта да ураде“.

Извор:

<https://kontrastizdavastvo.rs/knjige/knjiga-aristokratsko-stopalo-olivera-katarina-12122>

Уколико сте одрасли уз емоционално незрелог, недоступног или себичног родитеља, могуће је да у вама тињају осећања беса, усамљености, издаје и напуштености. Можда се сећате свог детињства као периода када ваше емоционалне потребе нису биле испуњене, када ваша осећања нису била прихваћена, или када сте на себе преузимали одговорности на нивоу одрасле особе у покушају да надоместите понашање вашег родитеља. Ове ране могу да зацеле, а ви можете да наставите даље са својим животом. У овој заиста трансформативној књизи, клинички психолог Линдзи Гибсон објашњава деструктивну природу родитеља који су емоционално незрели или недоступни. Видећете како ови родитељи стварају осећај занемарености код деце и открићете начине на које можете да превазиђете бол и збуњеност који су настали током вашег детињства. Ослобађањем од емоционалне незрелости ваших родитеља, можете вратити своју праву природу, успоставити контролу над својим реакцијама према њима и избећи разочарање. И најзад, научићете да стварате нове, позитивне односе, како бисте могли да изградите бољи живот.

Извор:

<https://www.finesa.edu.rs/odrasla-deca-emocionalno-nezrelih-roditelja/>

У књизи “Скупштини станара и друге приче”, Влајић је, још једном, показао да мајсторски влада динамичним и живим дијалогом, који је временом постао кључна одлика његовог писања. Свака од прича у овој, нажалост, краткој збирци тече глатко и енергично, са пуно емоционалне напетости која ствара снажну атмосферу која не јењава ни на тренутак. Иако би “Скупштину станара” олако могли да сврстамо у категорију “крими прича”, које су уистину жанр у којима је аутор претходно доказао своје списатељско умеће, Влајићево писање није ту да само исприча једноставну причу о злочину и његовим последицама, већ да истражи и сложену динамику правде, морала и унутрашњих конфликта протагониста. У овоме је Влајић несумњиво посебан; непосредност и животност израза, који очигледно долазе из дубоког животног искуства, чини његове речи веродостојним и уверљивим; дијалози су стварни, реакције ликова веродостојне и уверљиве – баш као у стварном животу.

Извор:

<https://www.knjizare-vulkan.rs/domace-price-i-priповetke/259629-skupstina-stanara>

„Сетило се мајке“, рекли су. А ми? Сетимо се мајке, сетимо се себе, сетимо се Бога, сетимо се онога због чега смо овде, иако то некад не умемо ни да дефинишемо нити препознамо. Ми можда не, али душа у нас итекако зна да све бљештавило овог света не може да надомести оно нешто што нам једино значи. Све чешће се осећам као то дете у овом свету у коме нас забављају свим и свачим, утркују се ко ће нас више пренеразити, зачудити, „усрећити“, преплашити, а све са циљем да заборавимо оно што нам је заиста потребно, оно за чим нам душа трага, оно што ништа не може да надомести, ма колико нам на трен изгледало да смо срећни, испуњени, задовољни...Па се расплачемо, па уморни заспимо и негде срцем чезнемо да кад се пробудимо то буде уз оне које волимо, само са оним што нам је важно. Све друго је јефтина забава која нам можда и помаже да нешто заборавимо, али не и да се (себе) сетимо. Више нисмо деца. Можемо да бирамо да путујемо с „мајком“, ма ко нам она била, ма шта симболизовала. Ако је некад она остављала нас, можемо да одлучимо да ми никад не оставимо њу. Или Њага. У супротном, плакаћемо и уморни заспати сваки пут кад нам уместо онога што нам треба дају нешто за шта верују да ће нас забавити. А забава к'о забава. Убије време али, потраје ли и постане ли сама себи циљ, лагано убија и нас. Оно највредније у нама.

Извор:

<https://www.knjizare-vulkan.rs/domaci-roman/141963-setilo-se-majke>

Искусан убица зна, не смеш оставити живе сведоке злочина. Стрела Блај, некада напуштено дете остављено поред контејнера, а данас чувена књижевница, креће у потрагу за својим родитељима не слутећи да ће се уплести у прљаве и кржаве послове једног од најозлоглашенијег криминалног клана у земљи. Када о томе одлучи да напише књигу и раскринка злочине, почиње њена борба за опстанак. Марина Аксентијевић, један од најбољих профајлера у Србији, радосно пакује кофере за годишњи одмор после тешког случаја. Уместо на одмору, завршиће у канцеларији директора који јој саопштава: Стрела Блај је нестала. Марина је на правом трагу али не слуги – истина је страшнија него што је мислила.

Извор:

<https://www.knjizare-vulkan.rs/domaci-roman/49436-p1112>

За њега, све је већ било написано. За њу, све је тек требало да се напише. „Једног априлског дана, моја трогодишња ћеркица Кери нестала је док смо се играле жмурке у нашем стану у Бруклину.“ Тако почиње прича Флоре Конвеј, славне списатељице познате по томе да се крије од очију јавности. Нема објашњења за Керин нестанак: врата и прозори у стану били су затворени, камере постављене у старој згради у Њујорку нису забележиле провалу. Полицијска истрага није дала никакве резултате. У исто време, на другој страни Атлантика, писац сломљеног срца крије се међу зидовима старе, оронуте куће. Само он држи у рукама решење ове мистерије. А Флора ће га пронаћи. Бестселер без премца, у три чина, препун драматичних обрта, нови роман Гијома Мусоа величанствена је прича о моћи књига и жеље за животом његових ликова.

Извор:

<https://www.knjizare-vulkan.rs/ljubavni-roman/62630-zivot-je-roman>

CIP - Категоризација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

371.13

Студентска бајка: лист студената Високе школе струковних
студија за образовање васпитача у Кикинди / главни уредник Ангела
Месарош Живков - (Онлајн изд.) - Електронски часопис - Год 1, бр, 1
(2020) - . - Кикинда; Висока школа струковних студија за образовање
васпитача у Кикинди; Студентски парламент ВШССОВ у Кикинди, 2020-

Начин приступа (URL): <http://vaspitacka.edu.rs/studentski-casopis/>. - Два
пута годишње

ISSN 2738-1323

COBISS.SR.ID 31373577

